

силенъ! — додалъ великанътъ. — Какъ бихъ желалъ да Му служа! Азъ искамъ да служа на най-силния. Служихъ на царя. Но, по-силенъ отъ царя излѣзе Сатаната. Служихъ на Сатаната. Но сега узнахъ, че по-силенъ отъ Сатаната е Христосъ.

— Синко, нѣма по-силенъ отъ Христа. Той е Богъ, явилъ се въ плътъ! — възкликналъ старецътъ. — И това ти скоро ще узнаешъ.

— А какъ, дѣдо, мога да служа азъ на Христа да Му служа съ своята сила? — запиталъ великанътъ.

— Не далечъ отъ тукъ, — обяснилъ старецътъ, — има голѣма рѣка. Иди тамъ и пренасяй на грѣбъ пѣтницитѣ. Този подвигъ ти стига!

Великанътъ намѣрилъ рѣката и започналъ службата.

Единъ хубавъ пролѣтенъ день дошло при него русо детенце, красиво и мило, и нѣжно го замолило да го пренесе той на отсрещния брѣгъ. Великанътъ весело го мѣтналъ на раменетѣ си и бързо закрачилъ изъ водата. Но, о,

чудо! Детето започнало да тежи толкова, че великанътъ едва що не потъналъ и билъ принуденъ да каже:

— Моля Те, нѣкакъ се повдигай, че много тежишъ, ще потънемъ и двамата!

— Азъ не само тежа, — отвърнало детето, — но имамъ и сила, каквато никой нѣма.

И понесли се леко, леко нагоре, къмъ небето — детето и великанътъ.

Когато великанътъ дошелъ на себе си, тѣ били вече на отсрещния брѣгъ. Детето благословило великана и изчезнало. Великанътъ разбралъ, че самъ Христосъ му се е явилъ въ образъ на дете. Исусъ Христосъ благоволилъ да му даде да почувствува опитно Неговата сила и да разбере, че Той — Христосъ — наистина е най-силниятъ въ свѣта.

Наскоро великанътъ приелъ свето кръщение и името Христофоръ, което значи Христоносецъ. Това име му напомняло, че е носилъ на раменетѣ си Христа.

„Господи, Боже на силитѣ! Кой е тъй силенъ като Тебе, Господи?“

(Библията: Псал. 88, ст. 9).
